

VIA GALACTICA

SF&F fanzin-Glasilo udruge "Gaia" - Broj 14 - Godina VIII - Studeni 2001.

Zna se dogoditi da se prerano progla-
si *revival*. Ovo što čitate je Via
Galactica broj 14. Nije *revival*. Radije bih
rekao da smo se prilagodili postmoderni-
stičkom obliku grupnog ispoljavanja inte-
resa posredstvom zajedničkog medija. Ne
prosvjedima koje ću revalorizirati u poz-
nijim godinama kada usporedim Marxa sa
Jeffersonom (e.g. Antiglobalisti), ne dvo-
strukim kodiranjem glazbe za svačiji ukus
(e.g. Placebo), nego fanzinom. Napomi-
njem da je status statusnog simbola fanzin
izgubio kao i Milde Sorte, pa ga slobodno
možete čitati i na ulici, a da vas nitko
ozbiljnije niti ne pogleda.

Fanzin ne može biti Ray Ban za narod
iz dva razloga. Prvi je da ga čita mali broj
ljudi, a mali broj ljudi koji nosi *rejbanke* je
konstanta u ovom društvu od dana kada
su svi slušali Johnnyja. Drugi razlog je
sličan prvome. Malom broju ljudi koji
nosi *rejbanke* svijet se može činiti drugači-

ji kad ih nabiju na nos, ali nemaju što o
tome pričati čovjeku koji je zadovoljan
svojim naočalama Police koje nipošto nije
preplatio. Ako se volite kretati varljivim
svijetom usporedaba i alegorija, fanzin
usporedite s deponijem. Mnogi ostave svoj
prilog, no rijetki ostave nešto korisno, a
među njima ima i dosta onih koji ostave
ono od čega bi se još nešto dalo i napravi-
ti. Nadopunite alegoriju koristeći vlastitu
maštu, pa sami odredite tip deponija.

Fanzin ne može biti ni sponzor vašeg
boljeg pogleda na svijet. Ovo osobito vrije-
di za fanzine koji se bave znanstvenom
beletristikom. Onaj tko se zavarava ide-
jom da je znanstvenu fantastiku čitaju
nedorasli infanti vjerojatni nije uspio
dekodirati Adamsa, a Gibson mu je bio ili
previše skup ili mu je bio samo previše.

A sad malo ona. Via Galactica.

Davor Banović

VIA GALACTICA Fanzin za znanstvenu Fantastiku i fantaziju Glasilo SF-udruge "GAIA" Osijek	UREDNIŠTVO Igor Griner (papir) Krunoslav Gernhard (web)	SURADNICI Davor Banović, Tatjana Ivegeš-Wilhelm, Žarko Milenić, Kevin L. Donihe, Shawn James, Myth Spinner, C. C. Parker, Michael Haulica, Kenny Love, Lloyd Michael Lohr, Ian Darby	Sve slike, uključujući i naslovnici (C) Vlatko Kiefer http://www.digitaldesign.hr
	ADRESA UREDNIŠTVA IG ..... Vukovarska 53 31000 Osijek KG ..... Nazorova 24 33515 Orahovica ✉ via@sf.hr ✎ www.sf.hr/via	VIA GALACTICA	

POUL ANDERSON (1926 - 2001)

Tatjana Ivegeš-Wilhelm

Poul Anderson preminuo je od raka 31. srpnja 2001. godine u 74-oj godini života, nakon teških mjesec dana u bolnici. Tijekom posljednjeg dana svoga života primio je stotine srdačnih e-maila i poruka podrške od svojih prijatelja, čitatelja i kolega pisaca.

Rođen je 25. studenog 1926. godine, a svoju prvu pripovjetku objavljuje već sa dvadeset godina, 1947, u ZF listu "Astounding". Na sveučilištu Minnesota diplomira fiziku 1948. nakon čega nastavlja sa pisanjem. Godine 1953. ženi se i sa Karen Kruse seli u San Francisco gdje živi do kraja svoga života. Sa suprugom surađuje na pisanju svojih kasnijih djela, posebice na "King of Ys" - povijesnoj fantastiji sa konca 80-ih godina.

Mnoštvo nagrada za ZF spisateljstvo uključuje tri Nebula nagrade i sedam nagrada Hugo. Poul Anderson bio je predsjednikom Američkog društva pisaca znanstvene fantastike (SFWA) od 1972. do 1973. godine, a njihovu najveću nagradu osvaja 1997. Bio je počasni gost svjetske ZF konvencije, a 2000. godine uvršten je u "SF&F Hall of Fame". Dana 06. srpnja 2000. godine osvaja John W. Campbell Memorial Award za najbolju ZF novelu godine - "Genesis".

Poul Anderson dobio je nadimak "beskrajna eksplozija" zbog svog neiscrpnog stvaralaštva, a objavio je više od stotine knjiga, većinom novela. Osebnog stila sa puno opisa i raskoši, ponekada je graničio sa poezijom.

Ovaj "obični" svijet napustio je među posljednjima od pisaca zlatnog doba ZF-a kao što su Asimov, Heinlein i Pohl, a evo što neki od kolega o njemu kažu:

Arthur Clarke: "Strašno mi je žao što smo izgubili Poula. Bio je jedan od divova znanstvene fantastike i obradio je gotovo svaku zamislivu temu u žanru. Zbogom Poul, svima ćeš nam nedostajati."

Joe Haldeman: "Želio bih da sam ga upoznao bolje. Preko trideset godina susretali smo se na konvencijama i sličnom, razgovarali i izmjenjivali pjesme i šale, ali zavidim ljudima koji su ga znali na bliskiji, privatniji način. Bio je čovjek velikog znanja i dubokih osjećaja. Najbolji pripovjedač viceva kojeg znam, Njegov uobičajeno spor i staložen govor ubrzavao bi dok se smješio i gestikulirao do vrhunca vica i takvog ga se najbolje sjećam - djeleći smijeh sa prijateljima i neznancima."

Naravno, dao je svijetu puno više nego to; kao i svi dobri pisci, dao je svijetu novu viziju svijeta samog.

Aldous Huxley: VRLI NOVI SVIJET**Izvori, Zagreb 1998.**

Žarko Milenić

Aldous Huxley, znameniti engleski pisac, napisao je 1932. godine roman "Vrli novi svijet" koji, nastao nakon romana "Mi" Evgenija Zamjatina (1922) i prije "1984" (1949) Georgea Orwella, spada u red tri glavna romana antiutopije 20. stoljeća (distopije ili crne utopije), odnosno mračne vizije budućnosti. Još su značajni, iako manje poznati, romani "Pomračenje u podne" Arthura Koestlera i "Čovjek je jak" Corada Alvara. Spomenuti romani formalno spadaju u literarni žanr znanstvene fantastike u koji Huxley (baš kao i njegov sljedbenik Kurt Vonnegut) nije volio da ga uvrstavaju. Inače prema proučavateljima znanstvene fantastike u ovaj literarni žanr spadaju i Huxleyovi romani "Majmun i bit" (jedna još mračnija antiutopija) i "Otok" (utopija).

Radnja romana "Vrli novi svijet" odvija se u "godini stabilnosti F. E. (Fordove ere), 632. godine nakon rođenja američkog automobilskog magnata Henryja Forda (1863-1947). Za buduće stanovnike Zemlje Ford je novi Krist. Tako je uobičajena fraza "Oh, Forde!" i njoj slične. Fordova industrijska filozofija

prisutna je u svakom obliku života. Sjetimo se da je prvi Fordov vrlo uspješni automobil "Model T" bio prvi u čijoj su proizvodnji primjenjivane metode masovne proizvodnje, kao što je sastavljanje na tekućoj vrpici i specijalizira-

ni rad. Nije slučajno što su autori stripa "Alan Ford" Raviola i Secchi dali svom junaku baš to ime.

Kako predviđa Huxley u budućnosti bi postojala samo jedna Svjetska država čija se stabilnost održava spletom biološkog inženjeringa i općeg predodređivanja odlika ljudi još prije rođenja. Ljudi nisu ništa drugo nego djelići mozaika u političkom tijelu. U djetinjstvu im se hipnopedijom usađuju "vrline" pasivne poslušnosti, materijalne rastrošnosti i bezumnog promiskuiteta. Kasnije dobijaju besplatne doze droge "some" i okupljaju se u zajedničkim pjevalištim na obredu solidarnosti koje redovito završavaju orgijama. Misao vodilja Svjetske države je "ZAJEDNICA, ISTOVJETNOST, STABILNOST". Sličnost s Orwelovim romanom "1984" je očita, iako se Orwel više ugledao na Zamjatina od kojega je preuzeo strukturu djela.

U Svjetskoj državi ljudi su podijeljeni na kaste. Najniži su poluimbecili Epsilon-minus, a najviši intelektualci Alfa-plus. Ali postoji i znatno manji broj ljudi koji stanuju u rezervatu odijeljeni električnim ogradama. Ti "divljaci" se i dalje vjenčavaju, vode ljubav, rađaju i umiru od starosti. Glavni junak je John, "Gospodin Divljak" (dovodi ga iz rezervata Bernard, neprilaženi Alfa-plus, koji se ne bez razloga preziva Marx) koji je isprva očaran budućim Londonom. Ali se ovo oduševljenje postupno gasi i mi Johnovim očima spoznajemo sav užas ovog totalitarističkog društva. John koji često citira Shakespearea (naslov ovog romana je

posuđen iz "Oluje") dolazi u društvo gdje više nitko ne čita (osim onih "nastranih" kao u romanu "Fahrenheit 451" Raya Bradburyja), on traži ljubav tamo gdje postoji samo seks... ovaj potonji motiv kasnije će obrađivati mnogi pisci znanstvene fantastike. Da spomenemo samo Huxleyevog sljedbenika satiričara Roberta Sheckleyja.

Čitatelj može uočiti sličnost Svjetske države sa Sjedinjenim državama, divljaci su nalik Indijancima... Huxley je posjetio Ameriku 1926. i 1931. godine prije nego što je napisao "Vrli novi svijet". U jednom pismu kaže za Kaliforniju: "Materijalno, to je najdalje učinjen korak prema Utopiji ikada viđen na našem planetu." Ponavljao je svoje žalobno proročanstvo kako je "budućnost Amerike budućnost svijeta".

Huxley se često rugao Wellsovoj utopiji (fantastični "kalifornijski" svijet) "Ljudi nalik na bogove" (1923). Ali nije bio "najveći anti-Wellsovac svih vremena" kakvim ga je proglasio Anthony Burgess, autor

antiutopije "Mehanička naranča" i romana "1985", nadahnutog Orwellom. Naprotiv, s Wellsom Huxleya vežu mnoge sličnosti. I Wells je kritizirao stanje u društvu i u svojim izjavama i u svojim djelima.

Huxley je poput inženjera Zamjatina bio znanstveno naobražen. U svom predgovoru romana iz 1946. godine napominje kako "tema Vrlog novog svijeta nije napredak same znanosti, već kako taj napredak djeluje na ljudske jedinice (...) Tehnički i ideološki još smo vrlo daleko od djece iz epruveta i bokanovskijevih skupina poluimbecila. No tko zna što li će se sve dogoditi do šestog stoljeća F. E?"

Nakon pola stoljeća mnogo smo bliže tehnički i ideološki spomenutom nego što je to Huxley mogao i pretpostaviti. Stoga će nam ovaj sjajno napisani roman danas izgledati aktualniji nego ikad ranije. Njegovo objavljivanje u novom prijevodu Stanislava Vidmara u biblioteci "Kronos", urednika Damira Mikuličića, treba pozdraviti kao pravi izdavački poduhvat.

Kevin L. Donihe:

Preuzimanje veleračunala

Prijevod: Krunoslav Gernhard

Kevin L. Donihe (kldonihe@hotmail.com, <http://www.angelfire.com/tn/kldwriter/>) autor je preko 100 priča objavljenih u raznim američkim, kanadskim i engleskim ZF časopisima, a urednik je i Bare-Bone magazina, koji objavljuje strašne priče. Evo nam jedne, ne tako strašne, ali zanimljive...

Scena: savršeno predgrađe. Sve kuće jednako izgledaju, ali to je u redu. Moja je žena pored mene, drži kamkorder – isti onaj što je skupljao prašinu dok nisu došli blizanci. To je bilo prije manje od tri godine. (Ne želim ni misliti o tome koliko smo video-vrpce potrošili na njih dvoje.) No, dobro. Nije bitno. Život je dobar; sve su stvari savršene. Miris roštilja je u zraku. Podsjeća me na moje djetinjstvo.

...

Scena: seoska farma. Moji su roditelji proveli svoj bračni životni vijek u toj malenoj kući. Tata se brine o roštilju, a mama u kuhinji miješa smjesu za kolač, počivali u Gospodinu. Još ih uvijek mogu vidjeti. Čak bih mogao dotaknuti mamu, ako bih htio. Tako je blizu. Zasad, samo gledam. Nekad je bolje tako.

...

Scena: tamna spavaća soba. Moja žena. Ja. (Golema je razlika između jebanja i vođenja ljubavi.)

Čekaj...

Vjerujem da je to bio čin začeca. Još devet mjeseci i imat ćemo blizance.

Ponekad je tako zabavno samo sjediti i gledati.

...

Scena: savršeno predgrađe. Sve kuće jednako izgledaju, ali to je u redu. Moja je

žena pored mene, drži kamkorder – isti onaj što je skupljao prašinu dok nisu došli blizanci. To je bilo prije manje od tri godine. (Ne želim ni misliti o tome koliko smo video-vrpce potrošili na njih dvoje.) No, dobro. Nije bitno. Život je dobar; sve su stvari savršene. Miris roštilja je u zraku.

Podsjeća me na

antiseptični hodnici

moje djetinjstvo.

...

Nešto nije u redu. Ovdje sam bio.

...

Scena: seoska farma. Moji su roditelji proveli svoj bračni životni vijek u toj malenoj kući. Tata se brine o roštilju, a mama u kuhinji miješa smjesu za kolač, počivali u *CD ROM*

Gospodinu. Još ih uvijek mogu vidjeti. Čak bih mogao dotaknuti mamu, ako bih htio. Tako je blizu. Zasad, samo gledam. Nekad je bolje tako.

No, kad bi samo prestali treperiti.

...

Scena: tamna spavaća soba. Moja žena. Ja. (Golema je razlika između jebanja i vođenja ljubavi s ispikseliziranom ženom.)

Bože, htio bih da se ona izoštri. Što je to s njom? Kako ćemo ikad imati blizance, ako ona nastavi izgledati neljudski?

Nekad mrzim gledati.

...

Scena: (Sad je drugačije. Nisam ovo vidio prije. Znam li zašto?) Premjestili su nas u sobe (*vi ste prosječni, svjetovni*) s iglama u rukama (*beskorisni u svijetu koji više ne treba ravnotežu između socijalnih i intelektualnih kasta*) u stomacima (*dat ćemo vam što trebate – savršen život potpunog samozadovoljstva*) bez odjeće (*što je vaš soj oduvijek želio – postojanje bez mišljenja*).

Idite spavati. Pustite da veleračunalo preuzme.

...

To nije dio moga

*programiranog
pamćenja.*

Gdje su roštilji, moja obitelj, kamkorder?

...

Aha, tu su. Dobro.

...

Scena: savršeno predgrađe. Kuće nisu sve dobro učitanе, što je pomalo zbunjujuće. Moja je žena uz mene, držeći zamućenu točku za koju pretpostavljam da je kamkorder. (Kog bi vruga ne bi bio. Nisam li proživio ovu scenu nekoliko tisuća puta?)

Gle, blizanci su ovdje! Jedan nema glavu.

“Prokletstvo! Hoće li netko, molim, pokušati popraviti to učitanje!”

Ljudski glas? Ja sam jedini čovjek ovdje.

...

Scena: čudna mješavina boja i točaka. Mogu čuti glasove, ali su iskrivljeni. Ne moram vidjeti da bih znao da moj nepostojeći tata brine o roštilju, a da je mama u kuhinji, miješajući smjesu za bogomprokleti kolač.

...

Scena: tamna soba. Moja žena. Ja.

O, vidi ti to. Jebem loše učitanu slikovnu datoteku.

...

K vrugu s tim.

...

Svijetlo prži duboko kad niste otvorili oči četiri godine. Igle nisu baš ugodne, ali kroz izmaglicu mogu vidjeti grupu ljudi. Lupaju po tipkovnicama i izvikuju užurbane zapovijedi. Zabavno je gledati tako važne sobe kako trče uokolo, vrišteći ostrim paničnim glasovima. Mogu vidjeti njihov znoj, čak i ovako iz moje čelične kolijevke.

Mora da su – recimo – trideset stopa udaljeni? (Jesu li uplašeni jer mi više ne daju ono što misle da želim ili se boje jer znaju da je promjena u zraku?)

Mislim da ću se samo mirno odmarati ovdje. Zasad. Čini mi se da ostali (a ima nas mnogo) nisu napredovali koliko ja.

Ali hoće.

Uskoro.

Shawn James:

Mawallace

Prijevod: Krunoslav Gernhard

Shawn James (shawnxjames@hotmail.com) je Kanađanin koji živi u sjevernom Ontariu sa svojom ženom i djecom, a objavio je mnogo priča i pjesama u nizu ZF časopisa. "Mawallace" je fina fanatsy pjesma objavljena u "Millennium Science Fiction and Fantasy".

Mawallace je ubijao zmajeve
 Verao se Gudurama Avaricea
 Gdje stijene kidaju meso i kosti
 I teku struje krvi izgubljenih ratnika
 Stvarajuć' mora u svakoj raspuklini
 Zvijer da raskomada.
 Letio je u Nebo Požude
 Prezreno, meko, puno i tužno
 Da ogoli Boginjavu Kurvu na postelji njezinoj
 Od gnojne klizave svile
 I spržio je zvijer.
 Ronio je u More Sumnji
 Hrabro kroz plime bijesa i gnjeva noći
 Behemota spazio u crnoj njegovoj jazbini
 Zarivši mu mač svoj duboko
 I zvijeri utrobu izvadio.
 A kad mrz je dotakao plemenitu njegovu glavu
 Finim crtama bijelim

Kad vrijeme je teret svoj nagomilalalo
 Na ramena mu zgrbljena
 Oklop svoj u škrinju je spremio
 Mač ovjesio nad ognjište sjajno
 Pa grijao ožiljke svoje pred vatrom
 I uzdisao...

Ali baš prije no što oči sklopio je
 Jedno Zlo, pužući, skližući se
 Unutra svilo se je poput crva
 Na gozbu
 Grabežljiva, pohlepna, osvetoljubiva zivjer
 Koja od junaka hrabrog načinila je
 Ispijeno, sivo truplo
 I Mawallace zmajeve više ubijati neće.

Christian Westerlund:

Jesen

Prijevod: Krunoslav Gernhard

Christian Westerlund (crille104@hotmail.com) živi u Švedskoj, a poslao nam je kratku bajkovitu pričicu koja bi, izgleda, pomalo htjela vući na Bradburyja...

Bila je to jedna od onih hladnih, smrznutih noći. Stajao sam, tiho promatrajući nebo. Nadamnom, tisuće su zvijezda svjetlucale poput dijamanta, dajući mi okus vječnosti. Visok taman čovjek pored mene nije rekao ništa. Samo je gledao nebo.

Došao mi je u nedjelju. U noć, jednako hladnu kao što je ova. Kao i uvijek, bio sam sam. Bio je to posljednji dan ljeta. Mogao sam to osjetiti. Miris rascvjetalog cvijeća polako je počinjao blijediti, a druga djeca ostala su unutra. Znao sam da ljeta umire i to me je plašilo. Mogao sam namirisati jesen u zraku, rujana, listopada. Svi su drugi mislili da je jesen došla prirodno. Ali ja sam znao da to nije istina.

Znao sam da je netko ubio ljeta i proširio jesen, a noćas ću saznati tko.

Stajao sam na hladnom vjetru, gledajući zaspali grad. Najednom je netko došao, koračajući ulicom. Bio je to čovjek čiji se tamni kaput nije micao na hladnom vjetru. Osjetio sam to čim sam ga vidio; taj je čovjek nosio Tamu u sebi.

Polako je došao k meni. Njegove hladne, smrznute oči gledale su u moje i ja se stresoh.

“Bok, dečko”, rekao je.

“Gospodine”, odgovorih.

Nasmijao se, blijedo me je lice podsjetilo na kostur.

“Došli ste odvesti ljeta?”, upitao sam. Čovjek se prignuo. “Zašto?”

“Mora biti tako”, odgovorio je.

“Ne želim da ljeta završi!”

Visoki tamni čovjek gledao me svojim mrtvim očima.

“Dovest ću ga natrag slijedeće godine.”

“Obećavate?”

“Obećavam, dečko.”

Osjetio sam se mnogo bolje. Čovjek koji je izgledao kao kostur istegnuo je svoju ruku prema meni.

“Pođi sa mnom”, rekao je.

Uzeo sam njegovu kosturoliku ruku i hodao s njim niz ulicu.

“Kako se zovete?”

“Nemam imena.”

“Nemate?”

“Ne.”

“Mogu li vas zvati Gospodin Jesenko?”

“Gospodin Jesenko?”

“Da, to je dobro ime.”

Stari se čovjek zagledao u mene.

“Da”, rekao je, “jest.”

“Gospodine Jesenko?”

“Da?”

“Kamo idemo?”

“U vječnost, dečko. U vječnost.”

Onda sam odrastao, a uspomene na Gospodina Jesenka polako su izbljedile sve dok nisam bio uvjeren da nisu bile ništa drugo do dječja uobrazilja. Svejedno, svaki put kada jesenje lišće počne padati s drveća, mislim o njemu.

I negdje u svome umu, znam da je on negdje vani, čekajući.

Myth Spinner: Krvni Eksperimenti

Prijevod s engleskog: Davor Banović

Myth Spinner američki je pisac o kojemu nažalost ne znamo gotovo ništa, osim njegove e-pošte: myth_spinner@yahoo.com, pa ako vam se njegova priča sviđa, budite dobri i recite mu to.

Layne je mirno sjedila uz prozor. Draperije su bile ostale razvučene, što je bilo prilično neobično. Zurila je van s prikrivenom žudnjom, iako je znala da ne bi trebala. Bilo je zabranjeno, no ona je bila mlada, a mladi ne čine uvijek ono što se od njih očekuje.

Vani su se nisko vukli turobni oblaci izvlačeći boje iz jutra. Ona uistinu nije znala za drugo. Znala je da sunce po danu visi visoko na nebu, a da po noći spava kao i ona sama. Osim toga nije znala za drugo.

Mirna kiša dođe sa sjevera. Radoznalo ju je promatrala kako je udarala o prozor, a zatim se brzo slijevala niz njegovu glatku površinu.

Mogla je vidjeti vlastiti odraz u staklu. Stade prstima češljati svoju smeđu, nenjegovanu kosu. Maleni namotaj se slabašno zalijepio za tanki pramen kose. Bili su to ostaci konjskog repa koji je njihao preko njezinih krhkih ramena. Njezine duboke smeđe melankolične oči apsorbirale su ono malo svjetla koje je jutro donosilo. Layne naheri glavu i sama se sebi napola nasmiješi.

A tada je u trenu nestala. Nestalo je i onoga vani. Nestalo je i kišnog slapa koji je ispirao njezin odraz. Layne pogleda prema Soreenu koji je stajao s užetom za povlačenje draperija u ruci. Crna draperija prekinula je taj kratki tren onoga što je osjećala ma što to bilo. No, znala je da taj osjećaj nije bio tako nelagodan kao ovaj što je osjećala sada.

“Mislio sam da sam ti rekao da nikada ne gledaš van?”

Layne je promatrala Soreena. Njegove paklenske tamne oči zurile su u nju. Ona je zadrhtala dok ju je njegova praznina neko-lebljivo pritiskala.

“Tamo vani je zlo. Ljudi koji bi ti naučili.”

On frkne na nju. “Bi li željela da te nađu?” nastavi neljudskim glasom.

“Žao mi je,” Layne reče.

Ona pade na pod bez tepiha. Njezine malene ručice udariše o ivericu. Ona pogleda gore dok su joj potoci suza lijevali niz bezbojne obraze. Soreen je stajao nad njom trljajući nadlanicu utrnulu od udarca.

“Nikad više,” on reče pokazujući u nju.

“Nikad,” ona mu odgovori šaptom. Njezine velike smeđe oči bile su pune tuge što ga je ponovno naljutila. Nikada joj nije dopuštao da gleda van. Danas je bilo svega drugi ili treći put da je pogledala iza crne zavjese. Svi ostali prozori bili su ili prekriveni daskama ili obojani u crno. A vrata, no, ona su bila neupitno zabranjena.

Nije se mogla sjetiti da je osjetila toplinu sunca na obrazu u svojem kratkome životu koji je obuhvaćao osam usamljenih godina. Nije osjetila ni dodira prirode pod svojim stopalima. Nije se sjećala da je u osam godina ikada napustila svoju kuću, mjesto koje je Sorren nazivao “labos”.

Nije poznavala nikoga osim njega. Soreen joj je bio majka, otac i brat. Soreen je bio Bog. Nije bilo nikoga više u njezino-me životu. Kakav je samo život imala.

“Hajde,” prasnu Sorren. “Imamo posla.”

Layne pogleda prema njemu. On joj pruži ruku. Ona je primi. On joj pomogne da ustane, no nije ju puštao. Njih su dvoje s rukom u ruci otišli do stražnje sobe. Ona pogleda njegovu ruku. Tamnosmeđa je izgledala čudno na njezino blijedoj, gotovo albino koži. Osjećala je toplinu njegove ruke, iste one ruke koja ju je prije nekoliko trenutaka udarila. Pogleda gore na njega dok su njih dvoje lagano koračali po drvenome podu. Njegovo čvrsto, ljutito lice gotovo da je pustilo zadovoljan smijeh. Njegova se siva nauljena kosa ljeskala iako je bilo jako malo svjetla. Volio ju je, i ona je to znala.

***

Layne je ležala na hladnome metalnome stolu. Njezino napola nago tijelo drhtalo je na hladnoj površini. Promatrala je Soreena koji je bio na drugome kraju sobe nagnut nad mikroskopom. Gledao je uzorak njezine krvi. Tražio je njezine “nečisti” i stvari koje nije razumjela niti osjećala. No one su bile tu, u njezinoj krvi. Uvijek u njezinoj krvi.

Nikada nije razumjela što je to on vidio. No, znala je da je on bio odlučan, ma što to bilo, ukloniti iz nje. Gdje god da je to bilo i što god da je to bilo, on će je od toga očistiti pod svaku cijenu.

Sadašnji eksperimenti, iako su bili bolni, nisu bili ništa prema početnim eksperimentima. Nekada je znao sastrugati kožu s njezinih nogu, spaliti je u bočici, pa joj vratiti. Odustao je kada joj je ogulio kožu s cijele noge. Sve što je ostalo bio je ružan ožiljak i te stvari kojih ju je želio osloboditi.

“K vragu!” on prasne i razočarano udari šakom po stolu. Mikroskop odskoči, a uzorak sklizne na pod.

“Onečišćeno,” on reče podrugljivim glasom. “Onečišćeno demonima ili samim Luciferom.”

Layne je, ležeći na leđima, promatrala kako starac korača. Rukom je zamišljeno trljao svoju neurednu bradu. “Žao mi je, draga,” on napokon prizna kada joj je prišao.

Spuštajući glavu na metalni stol, ona ispusti dugi uzdah neodobravanja.

“To je za tvoje dobro.” reče on dok joj je probadao ruku.

“Za njeno vlastito dobro.” rekao je. Uvijek bi to rekao. No, ona nije znala što je tu bilo dobro i, da on nije činio te eksperimente, što bi to bilo loše? Zar može biti još gore od amputiranja njezinog prsta kako bi mogao ubiti demona koji je bio tamo zarobljen? Ili je barem mislio da je tamo zarobljen. Ona mu se nije odupirala. Kako bi se ova krhka djevojčica mogla ikome ili išemu odupirati? Bila je poslušna u svim njegovim eksperimentima bez obzira na bol. Kada bi bol postala prejaka uvijek se mogla onesvijestiti pod nemilosrdnom

agonijom. Učinila je to mnogo puta. Layne se trže od boli, bio je to samo prvi takav ubod koji će osjetiti. Pogledala je dolje niz ruku iz koje je virila igla. Imala je crvene kraste duž cijele ruke. Bili su to nezalijećeni tragovi drugih uboda. Nekada bi se koristio istim rupama, a to bi samo pogoršavalo stvar. Ponovo se trgnula kada joj je ubo drugu ruku. Ovaj put nije gledala. Čekala je huku strojeva. Začula se.

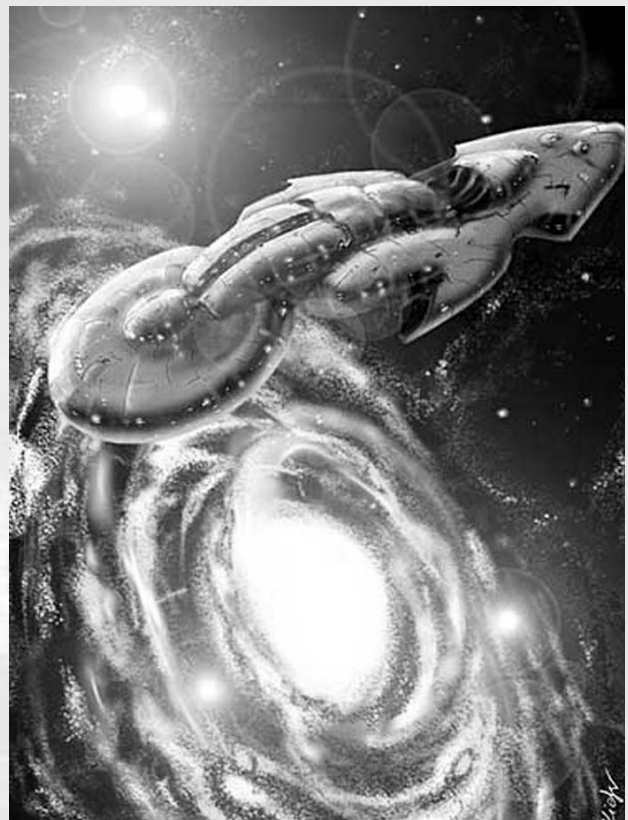
“Samo lezi i opusti se, moja draga, dok ja čistim tvoju krv od tvojih demona.” reče Soreen najtoplijim mogućim glasom. Ipak, ona je mogla čuti bijes i razočarenje koje se probijalo kroz njegove riječi. Promatrala je dok se crvena tekućina izlazila iz njezine ruke u tanku prozirnju cjevčicu i ponovno ulazeći u njezino tijelo kroz drugu ruku.

Umorila se dok je ležala. Slabila je dok je krv istjecala iz nje.

Soreen ju je nadgledao. “Budi mirna,” podsjeti je.

Svijet oko nje se zamagli. Ona pogleda gore na Soreena koji je dugim potezima ruke zalizivao svoju kosu. Lagano je nestajao dok se njezino vidno polje sužavalo a zatim nestalo iza plašta crnine.

***

Layne se probudi nešto kasnije. Krv je prestala istjecati iz njene ispružene ruke, a stroj je bio isključen. Ona pogleda na veliku bačvu kojoj se još miješala njezina "nečista" krv. Malaksalo pogleda oko sebe. Još je uvijek bila previše slaba da bi se ustala. "Gdje je Soreen?" mislila je. Nije mu bilo prisposodljivo da ju ostavi tako samu.

Ležala je u tišini. Zamagljeni svijet polako joj se vrati u vidno polje. Ona tiho jaukne zbog bola koji je pulsirao u njezinim rukama. Promatrala je bačvu u kojoj se miješala malena količina krvi koja je zatim bila pritisnuta u lijevak iz kojeg je visjela prozirna cijev.

"Još malo," reče.

Okrenuvši glavu na drugu stranu, ona ju lagano podiže. Tražila je pogledom Soreena. Vidjela je kako leži na podu. Ruke su mu bile oblikovane u pesnice koje su pritiskale njegova prsa.

"Soreen?" pozvala ga je.

"Spavaš li?" upita.

Ponovno pogleda na bačvu u kojoj se još miješala krv. Nije se usuđivala pomaknuti. Ne dok joj Soreen ne kaže. Jednom se pomakla. Samo jednom. Zbog izvijanja se igla izvukla iz njezine ruke. Sjećala se krvi koja je sunula iz rupe koju je napustila igla. Činilo se da će svaki puta igla koja vodi krv u nju izletjeti poput rakete kada bi se izvukla igla koja vuče krv iz nje. Tako je skoro umrla. Krvavi potok ostao je na drvenome podu.

Na mjestu na kojem je drvo upilo krv još je uvijek bila mrlja. Da bi je održao na životu, Soreen je morao upotrijebiti nešto vlastite krvi. Činilo joj se da je tjednima ležala na krevetu od nehrđajućeg čelika i prikupljala snagu. Soreen nikada nije zaboravio taj dan, a nije ga zaboravila ni Layne.

"Soreen?" ona ga ponovno pozove.

Nije odgovorio. Nije se micao.

Morat će čekati da igla koja puni zgotovi, da šum stroja prestane.

Čišćenje će biti gotovo za svega nekoliko minuta. Layne je ležala trenutak duže i čekala da Soreen dođe i da je otkači od stroja. Nije se pojavio.

Layne se zabrinula dok je gledala prema njemu. "Soreen?" pozove ga glasnijim glasom, ali ne preglasnim.

Oformiše se suze, a zatim kanuše niz njezine obraze. Bila je uplašena. Što se dogodilo sa Soreenom? Zašto nije ustajao?

Ona panično pogleda dolje prema njemu. "Soreen!" Vikne onoliko glasno koliko su joj slaba pluća dopuštala. Više nije brinula da će se on ljutiti zbog toga što je viknula. Nije bilo lijepo od njega da je ostavi ovako. Bilo je to sve o čemu je u tome trenutku brinula.

Plakala je. Suze i sline iz nosa klizile su joj preko namušениh usana. "Soreen." šaptala je.

Ležala je tako satima. Stomak joj se grčio od gladi dok je njezina tuga uzmicala pred brigom. Soreen nije ustajao. Nešto sigurno nije bilo u redu. Nije dolazio da izvadi igle. Ruke su joj bile natečene. Natečena koža sada je čvrsto stezala iglu.

"Soreene, molim te." ona viknu po posljednji put.

Pogleda niz svoju ruku. Igla je zurila u nju. Ukoliko ju ne izvuče, neće ona nigdje. No, Soreen će se ljutiti na nju. "Što da učinim?" pitala se. Misli su joj se bacakale uokolo po njezinom uznemirenom umu. Bol je bila tu. Uvijek je bila tu. Željela je da bol prestane. Jedini koji je to mogao učiniti bio je Soreen, a on nije činio ništa da joj pomogne. Što god da učini, upoznat će neku vrstu bola. Jedva je podnosila bol u rukama, i u tome trenutku željela je da ju prekine više nego išta.

"Jao!" vikne kada je od stola otrgla prvo ruku iz koja se vukla krv, a zatim i ruku u koju je krv utjecala. Od bolnog šoka čvrsto zatvori oči. Kada se bol povukla, ona polako otvori oči očekujući da će joj iz obje ruke kuljati krv. Ležala bi na hladnome stolu i iskravila na smrt. Tada bi joj Soreen sigurno došao.

No, nije došao, a niti je ona krvarila na smrt na metalnome stolu. Krv nije kuljala. Nije prsnula preko sobe kao posljednji put. Bilo je mjehurića na mjestu gdje je bila igla i nešto je krvi lagano curilo niz njezinu ruku, no bilo je jako malo.

Layne siđe sa stola. "Pogledaj!" reče pokazujući ruke Soreenu.

On je nije pogledao. Nije se čak ni pomakao. Ona pogleda dolje na njega. "Ovo će ga sigurno naljutiti," mislila je. Sišla je sa stola bez njega, bez njegova dopuštenja.

"Soreene, ustala sam sama." reče mu gotovo se hvastajući.

On je još ležao i ignorirao je.

Na tren je proučavala njegovo lice. Njegove su oči bile širom otvorene. Ona to nije ranije opazila. Njegova su usta bila razjapljena od bola. Sada je mogla vidjeti užas na njegovom licu. Polako mu priđe. Kleče pored njega i prisili se da ga dotakne rukom. Njegova je koža bila hladna i vlažna. Ona ga odgurne. On se lagano zanjše, no to je bilo sve.

Ona obuhvati svojim rukama njegove. Iste one ruke kojom je on držao njezine. Bile su hladne, a ne tople kao nekada. Više nije osjećala ljubav, nije vidjela zadovoljstvo na njegovom licu.

"Mrtav," šapnula je.

On joj je govorio o smrti. O onome kada tvoje tijelo popusti pred demonima, kada dah izađe iz tvojih pluća i nikada ponovno ne uđe. Baš kao kod njega sada. Ona mu protrlja glavu da ga utješi kao što je to on činio njoj. "Lezi mirno, dragi," reče. Neko je vrijeme ostala s njime pokušavajući mu dati utjehu što je bolje mogla. Ništa više nije mogla učiniti za njega. Radoznalo ga je promatrala. Lice joj je oskudijevalo bilo kakvim osjećajem.

Layne se ustane. Pogleda na Soreena kroz ravnodušne utješno smeđe oči. Pogleda prema labosu. Oprema je skromno ležala. Nije je se više bojala. Mrlja na podu pored ploče od nehrđajućeg čelika nije više imala značenja. Labos je postao samo soba, soba sa uređajima i spravicama.

Lagani se smiješak gužvao na njezinim ispucanim usnama dok je izlazila iz stražnje sobe. Otišla je ne do prozora, nego do vrata. Vrata su je privukla. Stala je preda njih. Ruka joj je počivala na kvaki. Iza vrata ležao je otvoreni svijet, novo mjesto, mjesto na kojem nikada nije bila.

On zatvori oči čekajući batine koje nisu stigle. Nalazila se pred počinjenjem grijeha koji Soreen ne bi dozvolio, no on je

sada bio mrtav. "Nije li?" pitala se.

Layne se osvrne i pogleda Soreena. Mogla je vidjeti kako njegove noge mirno počivaju u smrti. Okrećući kvaku dopusti vratima da se otškrinu. Koraknuvši korak unazad dopusti da se lagano otvore. Ponovo se trže očekujući da će mrtvac ustati i udariti je.

Sakri oči pred sjajnim šarenim jutrom. Kiša je prestala kao i tmuran dan. Oči su je pekle, no mogla je podnositi sjajnost. Iskorači naprijed, i po prvi puta osjeti toplinu sunca na svojoj koži, toplinu koja joj je umalo opekla blijedu slabašnu kožu. Stopala su joj stajala na betonu. To je za nju bila nova površina. Nije to bilo hladno našpranjano drvo. Prije je to bio kvrgavi prostirač topline, topline koja je lagano počinjala peći. Osjetila je pokret pred sobom, no nije mogla nazrijeti nikakav oblik. Micali su se naprijed nazad poput svjetlosnih kugli. Uplašili su je.

"Demoni?" pitala se.

Ostala je stajati još jedan tren. Toplina sunca kao da je kuhala njezino napola nago tijelo. Ona povuče jednu nogu s tla, a zatim ju zamijeni s drugom. Tabanima joj je bilo neudobno.

"Što sad?" šapnula je.

Nije bilo Soreena da je zaštititi. Demonij kojih se toliko bojala sada su promicali pred njezinim očima. Po prvi ih je puta mogla vidjeti. Bila je uplašena. Zaczimzdrila a je dok je skakutala gore dolje po betonu.

"Ne," prošaptala je kada joj je prišla jedna od mrljica svjetla. Gotovo da je mogla nazrijeti lice, oblik. "Što je to?" pitala se.

"Je li sve u redu, mala djevojčice?" demon progovori. Progonio ju je, baš kao što je Soreen rekao.

"Soreene!" ona panično vikne.

Okrenuvši se nazad ona zatvori vrata za sobom. Njezino se slabašno tijelo nasloni na vrata i spuzne se na drveni pod. "Soreene?" ona ga zazove pa prekri lice svojim krhkim ručicama i zaplače.

KRAJ

C. C. Parker:

Crte

Prijevod: Krunoslav Gernhard

Evo nam još jedne kratke priče o duhovima. O autoru C.C. Parkeru na veliku žalost ne znamo ništa, jer smo nesretnim slučajem izgubili njegov e-mail. Ostaje nam samo da se nadamo da će čovjek na VG Internet stranica nekim slučajem primijetiti da mu je priča objavljena i javiti nam se...

Jerry i Becka sjedili su u sjenici, isprepletenih prstiju. Jerry je poljubio Becku u obraz i oboje su gledali u tamu. Becka je upalila cigaretu i dodala je Jerryju. Zatim je jednu upalila sebi.

Becka je upitala: "Hoću li ga ikad više vidjeti?"

"Kako to misliš?"

Becka je povukla svoju cigaretu. Vršak je sjajio narančasto u polutami. Jedna je mala sijalica bacala svjetlo iz sjenice, ali to je bilo sve. Kao da sjedite na sivom otoku u moru tame. Osim toga, bilo je tuge u njihovim glasovima koja je činila stvari fizički tamnijim.

"Pa, mislim da sam ga vidjela prošle noći", objasnila je.

"Kao duha?"

"Rekla bih."

"Nisam znao da vjeruješ u duhove."

"Ne vjerujem... nisam vjerovala."

Tišina je bila kostolomna.

Becka je osjetila da ne može disati i jače je usisavala dim svoje cigarete, kao da će joj on vratiti život. Osjećala je vrtoglavicu i naslonila se na Jerryjevo rame. Opet je počela misliti o svojoj majci; o svim crtama koje su se kretale po njezinom licu kao magloviti klanci. Tata je umro prije svega godinu dana, pa je znala da sve te stvari nisu ništa novo, ali...

"Možda je to bila samo moja mama."

"Tvoja mama je luda. Znaš li to?"

"Ne. Nije. Samo je tužna. I usamljena."

"Da, ali je to izluđuje."

Becka je znala da Jerry nije mnogo izgubio u životu. To se moglo reći samo gledajući ga. Crte su tek započinjale njegovim licem. Uglavnom je bio tužan zato što je ona bila takva; jer se bojavao da je ne izgubi... ali bi to bila posve drugačija vrst gubitka. Iako je bio godinu dana stariji od nje (Jerry, sedamnaest; Becka, šesnaest), Becka je ostarjela preko svojih godina. Smrt njezina oca duboko ju je povrijedila, ali smrt njezina brata...

Gubitak Tristana slomio ju je.

Kad je čula vijest da joj je brat poginuo u automobilskoj nesreći, nije znala što bi. Nije bila sigurna da li da živi ili umre; nije znao da li bilo što od toga uopće želi. Nikad to nije bilo pitanje nekakvog dramatičiranja. Becka je bila inteligentna šesnaestogodišnjakinja. Samo se nadala da je dovoljno jaka.

Pogledala je Jerryja i znala je da joj je pomogao. Došao je na pogreb i držao je dugo poslije toga. Možda tjedan dana, ali se njoj činilo kao jedan cijeli život; život promatran kroz vrlo tamnu leću. I iako je Jerry bio tamo za nju, istovremeno je djelovao vrlo neodređeno; slika dječaka koja nije imala težinu. Što god bilo, plašilo ju je. Prvo, Jerryjev duh; a sad...

Becka je još uvijek mogla osjetiti Tristanov duh u svome umu. Bio je posve netaknut i nipošto kao iskrivljena sprdnja koju su našli u olupini. Bio je krasan dječak; i dobar. Svi su to znali. Beckin je otac bio pijanac; i to su svi znali. Jednako su oplakivali njegov gubitak, ali su znali. Ali Tristanova smrt učinila je da zadrhte pred Bogom.

"Je li ti što god rekao?"

"Ne čini mi se."

"Kako to misliš *ne čini mi se*?"

"Vidjela sam ga samo na sekundu. U kuhinji. Bilo je kasno. Okrenuo se i nasmi-
jao, ali ne mislim... napola sam zaspala."

"A tvoja mama? Je li ga ona vidjela?"

“Što to treba značiti?”

“Samo sam radoznao.”

“Ona nije luda.”

“Znam koliko si voljela Tristana”, rekao je. “I ja sam ga volio. Sjeti se, bio mi je prijatelj.”

To je bila istina. Ponekad bi je zaboravila. Poslije svega, Becka je upoznala Jerryja preko svoga brata. Moža ju je zaslijepila vlastita bol.

“Žao mi je“, rekla je, blago ljubeći Jerryja u usta, a zatim jače. Pustila je svoj jezik kroz njegove usne i zagrlila ga. Vitice dima kovrčale su se nad njegovom glavom... Beckina cigareta. “Vodi ljubav sa mnom“, inzistirala je, bacajući cigaretu k mjestu gdje je Jerryjeva sletjela.

“Ovdje?”

“Zašto ne?”

Jerry je mogao osjetiti svoje uzbuđenje – nisu to činili od nesreće.

“Jesi li sigurna?“ Ali je već otkopčavao njezin grudnjak i ljubio je u vrat.

...

Znala je gdje naći Becku; majke to mogu osjetiti. Osim toga, Becka je provodila skoro svaku večer u sjenici.

Park se činio većim; i tamnijim. Dobro je to znala, ali se je te večeri činio stran i sanovit. Skoro sve je imalo tu kavalitetu, kao da je bila samo napola u stvarnosti. To je bio najgori tjedan njezina života i da nije

bilo Becke, radije bi bila mrtva. Žalost je bila prevelika; i mučenje saznanja da je prekasno.

...

Becka je popušila još jednu cigaretu. Gladala je u hladni mjesec disk, sjećajući se... krug njezina života činio se potpunim.

“Becka?“, bio je to majčin glas. “Jesi tamo?”

“Tu sam“, odgovorila je.

Beckina mama izašla je iz tame i dolutala u svjetlost sjenice. Lice joj je izgledalo voštano i ispijeno. “Mislila sam da ću te ovdje naći.“

Becka se pomakla da majka može sjesti na stube sjenice, pokraj nje. Stavila je glavu na Beckino rame i neko vrijeme plakala. Tako je bilo svake noći od nesreće... čudni sastanci u zemlji patnje.

“Opet sam vidjela Jerryja.”

Beckina je majka podigla pogled pun suza. “Je li govorio o Tristanu?”

“Ne mnogo.“

“O toj noći?”

“Ne. Još uvijek misli...”

“Znaš da mogu pomoći jedan drugome“, prekinula ju je majka.

“Znam.“

“Jerry je isto bio divan dečko.“

I plakale su suzama koje su krivudavo tekle crtama njihovih lica.

Michael Haulica:
Neverly Hills
(Biotronički Akcijski Junak)

Prijevod s rumunjskog
 Mihai Samoila & Gabriela Badea-Gheracostea,
 prijevod s engleskog Krunoslav Gernhard

Michael Haulica

(michael_haulica@hotmail.com) četrdesetpetogodišnji je rumunjski pisac koji se ZF-om bavi od 1987. i kaže da sve otada piše nešto što najviše sličići cyberpunku. U to ćete se uvjeriti čitajući pričicu koja slijedi i koja neosporno zadovoljuje svojstvenim stilom. Jest da je ne razumijemo baš u potpunosti, ali, eh, nitko nije savršen... :-)

“**P**okolji svoje jebene ljude..!”
 Magla i polumrak pažljivo su se, kao posteljica, lijepili na tijelo Zala Bostesa, ali mu to više nije pomagalo. Bio je mrtav. Na radost Istočnjaka, prvak Južnjaka, Tata Gallium, bio je mrtav. Samo je njegova lijeva ruka pulsirala kao sjenka misli, kao opet i opet potisnuta želja. Biočipa koji je sadržavao Kogainonove svete zazive više nije bilo, bio je ukraden o onih koji su se nazivali Zipači. Trebali su ga načiniti malim i odnijeti ga kući. Umjesto toga, raskolili su mu glavu i stavili čep za Neverly Hills.

Sranje! Neka misle da će Zal progutati tako nešto, a da ne nahrani mačke. Druga mu se glazba sviđala!

Na uglu ulice, sa zida stare, astmatične zgrade koja je teško hripala sa svakim udisajem, odvojila se sjena. Dolazila je sporo, činilo se da pomalo šepa na desnu nogu. Svaki je korak bio popraćen zvukom poput oznojenih trbuha što se sudaraju u seksualnoj utrci. Sjenka je prišla Bostesovom tijelu, a taj je zvuk prodirao ljudima u kuće, pratio ih u snovima, premetao se njihovim pamćenjem, pržio njihove utrobe. Iza prozora se začuše vrelī šaptaji, vlažni

šaptaji, željni, narajcāni, nestrpljivi, uh!

Koje li je taj koljeno imao! Mora da ga je koštalo mnoštvo dacorexa, jer vas danas više nitko neće operirati za dollare. Trideset osam dollara za dacorex – gorki dani!

Sjena zastade pored paloga tijela, zguri se kao embrio i ponjuška Vrijeme.

“Pokolji svoje jebene ljude..!” , začuje riječi izrečene nekoliko minuta ranije.

Zal Bostes bio je u pravu. Visoko-Na-Nebu, mrtvi preci djecoubojičine obitelji bili su progonjeni, silovani i iznova ubijani. Njihove besmrtne duše umrle su ponovo, a gdje je bila radost po kojoj su preci bili znani? Gdje?

Na ulici, njegova se je lijeva ruka još uvijek micala, polako napredujući, vukući teško, beživotno tijelo.

“Genostesova ruka!”

Zraka prsne iz nabora sjene i odsiječe dlan od ruke koja je još pulsirala, ali slabo, slabije i slabije.

“Genostesova ruka!”

Nitko dotad nije znao da je ta ruka, željena od Zelenokapih, bila Zal Bostesova.

“Pakleni posao, Hijenski posao!”

Posegnuo je za čepom Nevely Hillsa, zabo si ga u glavu, iskezio se, to! osjetio se dobro.

“Kao nit krvi, kao ponovo pozvano sjećanje...”

Sjena ode u noć, a njezin smijeh zvučao je kao škripanje tupe oštrice, jeftine, prodane na sajmu. Svakim korakom, njeno desno koljeno proizvodilo je zvuk toliko uzbudljiv da su kanalizacijske šahte na ulici počele zaudarati po galijum arsenidu. Počele su se grčiti, ali u toj maloj bijednoj uličici nije bilo prolazećih pijanaca, niko-ga da upadne unutra. Samo je magla ulazila u šahte, pa van, pa unutra, van...

Zal Bostes je bio glasnik Kogaionovih svećenika. Oni su mu nakalemili ruku

Genostesa, biotroničkog čovjeka kojeg su načinili na početku stoljeća, uništenog u romajanskom napadu. Ruka je bila sve što su uspjeli spasiti. Ali je ruka bila i dio i cjelina. Sadržavala je sve simulacijske moći, kodove i biokompilacijske tehnike. Onaj tko je posjedovao nakalemljenu ruku, bio je, na svoj način, Genostes, Očekivani, onaj o kojem su Pjesme govorile. To su znali i Zelenokapi, oni koji su bili oči i uši Clove Hargonarije, imperatorice dvaju svjetova. Samo su Zipači bili tamo kad je Zal Bostes – Genostes prolazio, izgledajući vođom, dišući napretkom i zdravljem. Naravno da su ga osakatili. Kako da propuste takvu priliku? Tko bi?

Ali Scoretos, Hijena, nije znao mnogo o svemu tome. Samo je skupio dijelove fraza, različitih riječi, tragova misli uhvaćernih na sajmovima i u tavernama, ili izgubljenih u moždini Osesova drva. Kao dijete, načlio je lizati jezgru toga drveća koje se željno otvaralo, nudeći informaciju isisanu u isto vrijeme kao i krv budala koje su putovale kroz Barnove šume. Znao je kako lizati, milovati, a Osesova stabla otvarala bi se još više pod njegovim rukama. Znao je kako dekodirati informaciju. Čak je to i volio. A oni koji su ga optuživali za ksilofiliju bili su u pravu, uprkos činjenici da nisu znali što to znači.

Ali je on znao. O. Bože, kako je to znao!

Došavši pred kuću, Scoretos je sumnjičavo zurio po ulici – bio je sam. Dotakao je zid, gdje je bilo istetovirano njegovo ime, pa ga je kuća prepoznala, iznenada ga pozdravljajući i otvarajući se. Hijena je ušao unutra i pješice obišao tri kata, stišćući stupce na ogradi stubišta, milujući ih, osjećajući ih, trljajući ih, to, to, to, skakućući po stepenicama, lupkajući zidove, udarajući ih šakama, gurajući ih prstima, koljenima, nosom, jezikom, na način za koji je znao da će kuća u njemu uživati. Dosegli su vrhunac u isto vrijeme, na katu,

kad je Scoretos zapeo za zid, noge su mu popustile i onesvijestio se.

Kuća je nježno drhtala, nježno, kao vibriracija, kao emocija, kao hologram Consuele Menor, osjetljiv cvijetak ranoga neolita. Miris bio-dijelova oslobođen iz ženskog predloška proširio se venitlacijom kroz sobe i dvorane dok ga nije pronašao. Skliznuo je oko njega, oblačeći ga, prodirući kroz kožu i SHAROON, pretjerani program, osnažio je njegove ćelije i odredio njegov san. A san je imao

“oblik njezina tijela, mršavog kao čežnja, kao nit krvi, kao ponovo pozvano sjećanje...”

na SHAROON, ženu iz Corra, ženu njegovih snova, programiranu od onih pametnjakovića iz BIOTRONIC INC, plaćenu 3.60 za svaku uporabu, jamstvo za šest puta.

Probudio se u svojoj sobi, prekriven senzotroničkim parfemom.

SHAROON... san je završio.

“Kao čežnja, kao nit krvi, kao ponovo pozvano sjećanje...”

NEVERLY HILLS.

Bio je sam, slušajući tihi dah kuće koja je spavala zadovoljna. Uvijek ju je zadovoljavao. U uglu do prozora bio je stol s propupalim nogama, nekih grana izraslih kao u Kenzo igri, kao pijetao koga je načinio Brancusi, kao guja. Na stolu, Genostesova ruka pipala je po zaslonu, interpretirajući radijacijske razlike između slova. Zaslon se osvijetlio, a ruka je skočila na tipkovnicu, prsti su činili pokrete kao preslikane s čipova DIGITALNOG PLESA, a zatim se smirila. Odmor. Opustila se.

Ali je kuća zarežala. Zavijala je. Suprotstavila se bacajući anti-viruse, blokirajući, isključujući i pokušavajući izaći iz računalnog tijeka informacija.

Ne ide! Poveznice podlo infiltrirane u PROMove smrzle su sve.

Nakon dvominutne odgode i pretjeranog sna, izvršen je glavni program parfema. Bio-dijelovi koji su ga obavijali strujali su unutra, izgarajući tkiva i kopajući u DNA. Sretno su žvakali, zadovoljni, valjući se u tome blatu, kličajući, pupajući, cvjetajući. Scoretos je osjećao svoje tijelo iskrižanim, ispremetanim, preplavljenim senzacijama. Njegove ruke, noge, prsa, stvrđnjavali su se, petrificirali. Samo mu se lijeva ruka sažimala, sažimala, do dlana, zapešća, do pola nadlaktice. Tamo je stala. Bio je to batrljak, batrljak. A njegova memorija, tekuća, vaporizirana, prštala je kroz kožu. U zagušljivoj vrućini njegov je znoj klizio na pod. Progutan, asimiliran.

Pogledao je uokolo i sve mu se činilo poznatim, ali ne kao neki zidovi koje je vidio prije, ne, ali tamo, u ioniziranom zraku, prolazile su životne scene adolescencije, djetinjstva i kasnije, scene pljačke i silovanja; nije li on bio Scoretos, Hijena? Nije li? Nije li?

Nije bio. Te su mu slike bile strane, neki hologrami nasumce pokazuju napušteni dom prethodnog gazde, pravog Scoretos. Tamo, u sredini sobe, on, Genostes, uzdizao se. Zgrabio je svoju lijevu ruku sa stola, pričvrstio je na batrljak i osjetio nešto kako ga prolazi k ruci, od ruke k njemu, pomakao je prst, dva, to! bila je to njegova ruka, *okej*.

Spustio se stepenicama čvrsto, slaveći.

Izašao je iz kuće i ušao u povijest.

Pjesme su postale istina.

Kuća je uzdisala za njim, ulica se smješkala iz odvoda.

Bilo je jutro i osvajanje Dacije od strane Dacijana moglo je početi.

“Kao čežnja, kao nit krvi, kao ponovo pozvano sjećanje...”

Genostes, utemeljitelj Drugog Trakijskog imperija, koračao je sretnom ulicom mumljajući NEVERLY HILLS... NEVERLY HILLS?

Kenny Love: **Spavati ja se uzasavam**

Prijevod s engleskog: Tatjana Ivegeš-Wilhelm

Kenny Love (kenlove@txucom.net) dosad je objavio više priča i jedan roman "Millenium Eve" 1998. godine, a novi, nazvan "Figsaw", upravo priprema. Dotad, pročitajte ovu pričicu...

Ja sam samozvani 'ukleti' romanopisac jer otkad sam počeo pisati svoj prvi roman gotovo nije prošla niti jedna noć a da ne doživim strašnu noćnu moru, što je razlog tomu da je spavanje jedno od mojih najomraženijih gubljenja vremena.

Cheryl, moja prekrasna supruga, s druge strane, nakon uživanja međunarodnog uspjeha kao manekenka visoke mode odlučila se primiriti sa staloženijom karijerom, postajući tako podpredsjednik marketinške tvrtke koja se nalazi među 500 najuspješnijih.

Jedini nedostatak bio je što je često morala pohađati razne seminare ili poslovne sastanke van grada po nekoliko dana svakog mjeseca. I, tijekom tih dana, pojavljivale su se najstrašnije noćne more.

Kako je bila na takvom putovanju i noćas, ja sam ponovo doživio noćnu moru, ovaj puta smještenu u dalekoj budućnosti i najbolje opisivu kao 12 na ljestvici od 1 do 10. Bila je definitivno izvan Richterove ljestvice. Jedina dobra stvar noćas bila je ta da je mojoj supruzi ovo zadnja noć ovog sastanka i nestrpljivo sam čekao njezin povratak za nekoliko kratkih sati.

U noćnoj mori, Cheryl je iznenada ubijena, iako ne znam kako ni zašto. U početnoj sceni, stajao sam gledajući proces balzamiranja očima natopljenim suzama, što je ništa naspram ovoga danas.

Prvo, pogrebni zavod nalazio se u trgovačkom centru, od svih mogućih mjesta. U

stvari, mogli ste, doslovno, izaći nakon kupovine iz dućana cipela kao što je *Plati manje* i ući u pogrebni zavod odmah pored.

Drugo, prostor za balzamiranje nije se nalazio u stražnjim prostorijama što je običaj, već suprotno, naprijed, potpuno sprijeda i izložen pogledima, kao što su bili i ostali susjedni dućani sa proizvodima i uslugama.

Čudnovato, prolaznici se izgleda nisu uzrujavali ovim ustrojem, osim mene, koji se sjećam da se iskustvo smrti nekada smatralo vrijednim štovanja. Ali danas, bilo je slično da odeš do McDonald'sa, samo što si svoju narudžbu ostavljao umjesto da je pokupiš.

Promatrao sam ostale ljude kako, jednostavno, prolaze nakon što su vidjeli sav taj užas, nekolicina sliježući ramenima, većina prolazeći dalje i prihvaćajući bez daljeg razmišljanja ili još gore, u potpunosti ravnodušni.

U svakom slučaju, ja sam trenutačno ubačen u ovu stravičnu scenu, gledajući kako mi balzamiraju suprugu, što me cijeloga prestravilo zahvaljujući činjenici da to nije obavljano tradicionalnom metodom gdje tijelo leži vodoravno.

Ona je, umjesto toga, *stajala*... poduprta nekim čudnim uređajem sastavljenim od otprilike 7 centimetara dugačke okrugle cijevi nalik plastičnoj, koja se spuštala od lijeve strane njezine glave dolje niz lijevu nogu i sa četvrtastim završetkom ulazila u njen nožni list.

Noge su joj bile razmaknute na širinu ramena a glava pognuta, sa bradom počivajući na prsima. Oči su joj bile sklopljene, a ruke ispružene i poduprte na nešto što je izgledalo kao križ od metar i pol koji se širio iza njenog vrata, davajući tako dojam da je upravo bila razapeta. Zapravo, uređaj na kojem je visila u punom je svom obliku izgledao nalik velikom raspelu.

Zanimljivo, još je bila poslovno odjevena, bez čarapa, s ljubičastom suknjom i crnim kožnim štiklama sa zatvaračem što se sjećam da sam joj ih kupio baš za ovo poslovno putovanje.

Zurio sam u užasu dok je krv bućkala i kapala, proizvodeći strašne zvuke, dok ju je nemilosrdni uređaj za balzamiranje izvlačio iz njena tijela u nešto nalik kanti smještenoj direktno ispod njene noge. Svaka kap činila se pojačanom kao da je mikrofonski slao njen odjekujući zvuk putem javnog razglasa.

Tada sam, iz nekog čudnog razloga, dobio želju da joj priđem i iz bliza pogledam uređaj. Prišao sam podiju na kojem je bila uspravljena i ohrabrio se poviriti u vrh cjevolikog elenenta, za koji sam otkrio da na kraju ima otvor.

Bože.. čak se niti ne sjećam što sam zatim vidio (ili osjetio), ali sam se odmaknuo daleko od nje i sišao s podija.

Krajičkom oka opazio sam ženu koja je, pretpostavljam, bila mrtvozornica, odjevenu u plavu kapu za tuširanje s rupicama, kratki bolnički mantil iste boje, plavi *jeans* i tenisice, dok je klečala i rasprostirala dvije različite ljigave smjese po podu sa gumenom rukavicom na svakoj ruci. Tada sam se okrenuo da je izravno pogledam.

Jedna od smjesa koju je prostirala jednom rukom u širokom naprijed-nazad brišućem ritualu bila je svjetlucajuća svjetlo zelena, dok je druga bila maglovito žuta i proizvodila je paru koja se iz nje uzdizala prema plafonu.

Iznenada, osoba iz ekspresne dostave u tamno smeđoj uniformi s natpisom "Jetstream usluge" na lijevoj strani prsa banula je u prostoriju, udarajući jednim krilom staklenih vrata o zid i zatim žurno mrtvozornici uručila mali paketić u kutiji bez i jedne riječi. Lice nisam mogao vidjeti zbog maske i kape. Istog trena, mrtvozornica je pogledala dostavljača očima

punim straha i otvorenih usta, izgledajući iznenađeno. Zatim je pomahnitala, vičući mi da istrčim do njenog auta i donesem joj torbicu što sam i učinio, iako ne mogu objasniti kako sam znao koji je auto njen, ali sam znao.

Svo to vrijeme, imao sam osjećaj da je razlog što se uzrujala bio taj da će račun za dostavljača - koji je sada nervozno koračao prostorijom - dramatično skočiti unutar vremenskog razmaka od dolaska. Bar sam tako tada mislio.

Žureći natrag i uručujući joj torbicu, mrtvozornica mi je, još na koljenima i uzrujana, uputila pogled koji mi se činio opakim, a zatim mi je istrgnula i brzo je otvorila. Izvadila je smotuljak novčanica i bacila na dostavljača, koji ih je zgrabio i izjurio kroz vrata isto kako je i ušao.

Kako sam još stajao približno tri metra od Cherylinog tijela, bio sam se okrenuo da još jednom vidim kako se automatski balzamira tim čudnim bezosjećajnim izumom, kad me prestrašila iznenada trgnuvši glavom sa prsa, otvarajući oči i učvršćujući zureći pogled na nešto naprijed na suprotnom zidu.

Istovremeno, skinula je ruke sa poluge i spustila ih uz tijelo. Zatim je napela mišić u listu, što je izazvalo njegovo automatsko izvlačenje uz zvuk brujanja.

U narednih nekoliko sekundi, podigla je lijevu nogu u brzom trzaju, držeći je ukočeno u zraku dok je krv iz nje isprekidano kapala.

Tijekom toga oči joj nisu mjenjale svoj zureći izraz.

Muškarac mrtvozornik, koji je nosio istu odjeću kao i žena, ušao je iz stražnje prostorije pogledavši u moju suprugu, a zatim u mene izjavljujući da je neki uljez bio u mrtvozorničkom uredu i "petljao s tijelom". Tada me odveo u pokrajnju prostoriju da pogledam kameru za nadzor dok sam se osvrtao za svojom suprugom zbu-

njeno i sa zaprepaštenjem. Monitor je pokazivao vrh moje glave, ali ne i lice.

Gledajući snimku, pretpostavio sam da je kamera bila smještena negdje u cjevovodnoj napravi nad kojom sam maloprije nadvirivao iako je nisam opazio.

Odjednom kao da se otvorio pakao. Cherylino tijelo ispustilo je čudan grleni zvuk i oslobodila je pogled onoga u što je dotle zurila, a zatim je pogledala mene. Sa nagovještajem blagog smješka, odmakla se od uređaja i sišla sa podija dok joj je tijelo poprimalo svoje držanje.

Još tijela, u svim stupnjima raspadanja, pojavilo se, kao niotkuda, i počelo plesati okolo tečno i veselo u proslavi ponovnog "života".

Vidjevši sve ovo, odavno sam prešao granicu bilo kakvog povratka iz ludila i pobjegao u polovici otkucaja srca, izlijećući kroz vrata pogrebnog zavoda kao luđak do svoga auta koji sam, očito, zadnjom trunkom zdravog razuma, parkirao odmah uz pločnik.

Trčeći do auta i uskačući unutra dok sam lovio ključeve po stražnjem desnom džepu hlača, po glavi mi se počeo vrtjeti opet i opet stari crno-bijeli film "Noć živih mrtvaca".

Posljednja scena koje se sjećam dok sam zalupio vratima i pokrenuo auto, Bio je izlog pogrebnog zavoda u kojem mi se mrtvozornik nekontrolirano cerekao sjedeći u stolici za ljuljanje, držeći i milujući nekoć mrtvu bebu, koja se, kao i ostali nekako čudesno vratila u život. Jedva sam osjetio miris dima i čuo škripu kotača svog auta.

Iz noćne more prenulo me zvono na vratima. Uspravio sam se, obrisao znoj sa čela, protresao glavom par puta da se razbistrim i obukao ogrtač na putu do vrata. Gledajući kroz špijunku vidio sam dva policajca. Obuzeo me užasan strah dok sam neodlučno otvarao vrata.

"Hm, policajci, u čemu je problem?"

"Jeste li vi gosp. Simon... gosp. Peter Simon?", upitao je jedan od njih.

"Da, ja sam Peter Simon... o čemu se radi?"

"Bojim se da imamo loše vijesti, gospodine... radi se o..." oklijevao je, pogledao u kolegu, zatim natrag u mene. "Radi se o vašoj supruzi, gospodine", nastavio je.

Kralježnicom su mi prošli trnci i osjetio sam kako su mi dlanovi postali vlažni.

"Moja... moja supruga?" promrmljao sam. "Št-što se dogodilo?" uspio sam procijediti.

"Gospodine, dogodila se nesreća", priorčio je drugi policajac.

"Nesreća? Kakva nesreća?", pitao sam, nesiguran da li je to bila avionska nesreća na povratku, ili je Cheryl imala nesreću na putu od aerodroma gdje je bila ostavila svoj auto.

"Avion vaše supruge srušio se na povratku iz Saint Louisa. Žao mi je, nije bilo preživjelih."

Iako sam sumnjao da nešto nije u redu čim sam ih vidio, kada sam ovo čuo, kao da se nebo srušilo na mene i natjeralo me da posrnem par koraka. Pokrio sam lice rukama i gorko zaplakao.

"Primate našu sućut", rekao je drugi policajac "I ako biste, molim vas, pošli s nama do mrtvozorničkog ureda na prepoznavanje. Bit će nam drago ako vas možemo mi odvesti i vratiti natrag."

"Da... naravno", odgovorio sam. "Molim vas, uđite, dok se obučem."

Brzo sam se obukao, a zatim su me odvezli u mrtvozornički ured u istočnom dijelu grada. Nakon polusatne vožnje, skrenuli smo u vrlo poznato područje, trgovački centar, i parkirali uz pločnik.

Vozač je zatvorio vrata, a policajci su uzeli svoje stvari i izašli van dok sam ja još uvijek sjedio ne želeći ustati.

Bojeći se nastupajućeg, nervozno sam se okrenuo i provirio kroz prozor auta u izlog pogrebnog zavoda, da bih ugledao svoju suprugu u uspravljenom položaju, pridržanu istim uređajem kakvog sam vidio u svojoj noćnoj mori.

Vidio sam i iste mrtvozornike, obučene u istu odjeću, kako čekaju moj izlazak iz automobila sa podlim osmjesima na licu.

Gledali su u mene, kao i ja u njih.

“Bože” molio sam se, dok mi je policajac pridržavao vrata da izađem. “Molim te, neka ovo bude samo još jedna prokleta noćna mora.”

Copyright © 2001 Kenny Love,
All Rights Reserved

Lloyd Michael Lohr:

Duh sa stare rimske ceste

Prijevod s engleskog: Davor Banović

Američaninu Loydu Michaelu Lohru (autumn_winds@juno.com) objavili smo tri krasne pjesme u VG #12, što mu nije bilo dosta, pa nam ih je poslao još nekoliko, a osim njih i ovu priču...

Uvijek sam duboko unutar svoga bića osjećao neki čudni poriv, kojeg nisam mogao kontrolirati, da odem u Englesku. Svaki puta kad bih na televiziji vidio nešto o njoj, ostao bih potpuno očaran. Bio sam čak odani sljedbenik svih onih BBC-ijevih komedijskih emisija koje je PBS rutinski emitirao ovdje u Sjedinjenim državama. Za vrijeme kišnih, turobnih dana, uvijek bih osjećao kako se moj duh ispunja snagom i uzbuđenjem. Bilo je to nešto što nikada ne bih mogao objasniti.

U jesen 1996, nekoliko dana nakon Samhaina, napokon sam imao priliku otići u Englesku. Sudjelovao sam u združenom projektu arheoloških iskapanja i pronalaznju osobnog predmeta u engleskom Fensu, s članovima Britanskog muzeja i Londonskog društva Mudlark. Naš je glavni cilj bio započeti nova iskapanja u nadi da ćemo pronaći grob kraljice Boudicce. Boudicca je bila legendarna kraljica keltskog plemena Iceni koja je povela pobunu protiv rimske vlasti 60. godine Gospodnje.

Mudlarci su također dobili dopuštenje od vlasnika zemljišta da u potrazi na arheološkoj lokaciji u okolini farme koriste detektore metala. Vađenje šećerne repe već je bilo završeno u Fensu, i već je bilo započelo oranje zemlje za zimsku sjetvu, tako da su uvjeti za potragu za ostacima iz drevne prošlosti ove zemlje, bilo materijalnim bilo nekim drugim, bili savršeni.

Uvijek sam slušao kako je Engleska zemlja koju najviše opsjedaju duhovi, a nakon mog boravka tamo, s time bih se i složio.

Krenuli smo prema glavnome mjestu iskapanja starim rimskim putem ravnim poput kosti. Rekli su mi da ako je u Britaniji neka cesta ravna, onda mora da su je izgradili Rimljani. U svakom slučaju, došli smo do drevnih ostataka zemljane utvrde. Bilo je to neolitsko taborište uz stijenu kojeg su Kelti izgradili u Željeznom dobu. Sada je bilo okruženo poljima. Farmer je zapravo redovito puštao svoje ovce da gacaju po mjestu. Zbog te je činjenice ovčji izmet bio uobičajena opasnost za one koji su se kretali okolo. Ja sam bio prvi koji je izašao iz auta i krenuo u zloguki mrak. Među ruševinama sam hodao sporo. Bili su to uglavnom zemljani humci i opkopi. Sve je bilo tako mirno da sam mogao čuti vlastito srce kako kuca. Sablasna hladnoća ispunjala je večernji zrak. Činilo se kao da je noć posegla i pomilovala svojim samotnim dodirrom svaku uspavanu glavu. Stajao sam tamo u tišini i dopustio *milieu* toga mjesta da mi uđe u kosti.

Nadolazilo je vrijeme čaranja, no voditelji našeg projekta Roy i John inzistirali su da noć provedemo na tome mjestu. Činilo se da se neka bestidna skupina lovaca na blago, koji su sebe zvali Noćnim pticama, zatekla noć prije na ovome zabranjenome području. Stoga smo ostali tamo kako bi se osigurali od bilo kakvih smicalica.

Kako je noć odmicala, ja sam odšetao od skupine i krenuo prema nasipu u obliku prstena koji je okruživao cijelo naselje. Čak su se i u nekolebljivoj tami noći bez mjeseca mogli vidjeti zemljani zidovi kako se izdižu iz inače ravnog zemljišta. U daljini je jezivi sjaj krijesova poput krijesnica istočkao tamno krajolik. Kasnije sam otkrio da se radilo, zbog dobrog vremena, o ranom početku proslave risanja barutom Guya Fawkesa.

Svud unaokolo bilo je tragova koji su podsjećali na prohujala vremena. Stajao sam na rubu zemljanog zdanja i pokušao osjetiti povijest koja je ispunjala cijelo područje. Ipak, nisam mogao a da ne osjetim još nešto. Nešto što mene promatra. Promatralo je svaki moj korak. U meni se budila nelagoda. Počeo je u meni vriti strah, a utroba mi se zgrčila kada sam shvatio da nisam sam u ovome produhovljenome, drevnome mjestu.

Iznenada, kada sam pogledao gore, ugledao sam prikazu koja je pratila moje pokrete. Žena u crnoj halji lebdjela je ravno ispred mene. Zrak je ispunjavao teški miris svježeg prekopane zemlje kao i nelagodni osjećaj da je netko, nešto došlo s druge strane. Ostao sam na mjestu ukočen, progutavši knedlu. Osjetio sam kako mi se ježi koža na vratu i kako mi trnu vrhovi prstiju. Mogao sam osjetiti kako prikaza poseže za mnom i ispunja moju dušu tugom. To me je u potpunosti obuzelo. Taj me duh hipnotizirao. Suze su mi počele teći niz lice. Bila mi je nekako poznata i, tada nisam znao zašto, osjećao sam kao da mi je umrla najdraža osoba na svijetu.

Taj moj emotivni trans prekinuli su pozivi mojih kolega. Pokušavao sam se sabrati dok sam se vraćao nazad u kamp. No, nastavio sam se osvrutati da vidim je li prikaza još uvijek tamo. Nije bila. Razmišljao sam o utvari kao o ženi zato što me tijekom susreta obuzeo osjećaj da je duh uistinu ženski.

“Je li itko susreo duha ili iskusio nešto neobično na ovome mjestu?” upitao sam tek tako, ne davši do znanja i da se meni upravo tako nešto dogodilo.

Nije nitko ako se ne uzmu u obzir različite noćne zgode. Ipak, jedan je gospodin počeo je priču o vremenu kada su on i jedan drugi arheolog vidjeli NLO za vrijeme noćnog kopanja. Obojica su se zaklinjali da ih je ta stvar salijetala i da je za vrijeme tog susreta nestalo nekoliko boca Smeđeg piva Newcastle. Ne trebam spominjati da nisam dalje obraćao pažnju na njihov razgovor.

***

Sljedećeg dana sam otišao na isto mjesto i samo stajao tamo neko vrijeme.

“Izgleda da te privlači ovo mjesto, Michael?” Moj dobar prijatelj i glavni arheolog Paul pitao me dok se primicao hrptu zemljanog zida na kojem sam stajao.

“Da, privlači me No, ne znam zašto”, odgovorio sam. Znao sam i predobro što me to privlači na ovo mjesto.

John koji je stajao tamo zatrese glavom. “Kada smo prvi puta započeli iskapanja u ovome području, pronašli smo kostur četverogodišnjeg djeteta odmah tu ispod tebe. u bazi nasipa. Forenzična je analiza pokazala da je dijete umrlo od smrtonosnog udarca rimskim kratkim mačem u zatiljak”, reče u pauzi koju je uzeo da zapali cigaretu.

“Kako znate da je Rimljanin ubio dijete?”, upitao sam.

“Vidiš, Kelti bi neprijatelja ubili tako što bi ga zasjekli na više mjesta dok bi Rimljani odmah proboli. Bili su istrenirani da neprijatelju zadaju duboku smrtonosnu ranu. Dijete je vjerojatno zaklano za vrijeme Boudiccanske bune protiv Rima. U svakom slučaju, dio kratkoga mača ostao je slomljen u lubanji, a testovi su pokazali da je rimskoga podrijetla.” Počeo je pričati o skrovištu keltskog željeznog novca koje je nađeno u blizini ovoga dijela utvrde kraj stijene, no ja više nisam na njega obraćao pažnju.

Njegove su me riječi duboko pogodile. Osjećaj koji sam osjećao od susreta sa prikazom bio je jad i tuga zbog gubitka voljenog. Saznanje o pronađenim ostacima djeteta bilo mi je dostatno da znam sve što je trebalo o duhu s kojim sam se susreo noć ranije. Bio je to duh ožalošćene majke koja nikada nije prežalila okrutno ubojstvo svoga djeteta i nekako je njezin duh počeo obilaziti ovo mjesto.

Mislio sam na njezinu bol i na dvije tisuće godina koje su prošli od toga vremena. Pitao sam se koliko je vremena trebalo proteći dok ne popuste emocionalne sponje koje su je vezale za ovo mjesto. Ili će biti

prokleta da pohađa osamu engleskog Fensa cijelu vječnost? Ove su mi misli opsjedale um dok sam te večeri pokušavao zaspati.

***

U hladnoj tišini kasne jeseni englesko je svitanje narušio užasni vrisak. Zvučao je kao da dolazi od Paulove žene, Elizabeth. Skočio sam na noge i istrčao iz šatora pokušavajući se sabrati od nervoze i panike u koju sam upao. Prhki jutarnji zrak ispunjao je miris ugljene čađe koji je dolazio iz mnogih dimnjaka udaljenog sela. U daljini sam čuo zavijanje sirene policijskog automobila koji je brzo ravnim, drevnim putem.

Nekolicina članova tima okupila se na hrptu zemljanog nasipa. Činilo se kao da su nervozni zbog nečega što je bilo pred njima. Začuli su se tihi šaptaji dok mi je John prilazio.

“Michael, jesi li čuo nešto sinoć?” upitao je.

“Ne, zašto? Što se dogodilo?”

“Radi se o Paulu. O njemu i Ianu.” on zastane na tren. “Michael, ne znam kako da ti kažem, no Paul i Ian su mrtvi. Ubijeni su.” reče John. Oči su mu bile krvavo crvene zbog suza i bio je vidno potresen.

John više nije ništa rekao dok je prilazio policijskome automobilu koji se primicao mjestu iskopa. Zapanjen viješću, ja sam samo stajao čvrsto u nervozni stežući šaku. Iznenada sam shvatio da sam na taj način stiskao šaku od trenutka kada sam se naglo probudio prije nekoliko minuta. Kao da je to bila reakcija na nešto čega se mogla sjećati samo moja podsvijest.

Dok sam se približavao mjestu, ponovno mi do kostiju prodre osjećaj straha. Bio je to isti onaj užas koji sam osjetio noć ranije. Bio je to nesumnjivi ubod nepripadanja. Dopješačio sam do brežuljka i pridružio se ostalim članovima tima. Tu ispred nas ležala su tijela Johna i Iana. Očigledno su umrli od gubitka krvi jer je tlo oko njih bilo natopljeno. No rane, o

moj Bože, rane su bile tragovi raspeća. Poput stigmi, no nepravilnije zbog silovitog udara koji ih je načinio.

Stomak mi se počeo grčiti dok sam se borio da se uzdržim od potrebe da povraćam. Miris krvi ispunjao je zrak bolesnim mošusom hladnog bakra. Na njihovim čelima krvlju je bila ispisana, činilo se – izrovarena, riječ “ROMA”, a dva mala zlatna rimska novčića zvani aureusii bila su položena na oči oba čovjeka. Takva dva novčića nisu slučajno bili cijena za roba na tržnicama drevnoga Rima. Nitko nije ništa govorio. Nitko nije gledao u drugoga. Svi smo samo stajali u tišini i gledali u tijela. No, još sam je uvijek mogao osjetiti. Mogao sam osjetiti kako njezine oči pale moju kožu. Njezina se bol očitovala, njezina starodrevna potreba za odmazdom izlila se u svijet. Nakon ovoga jutro moj život više nikada neće biti isti. Sada sam razumio i zašto.

Ostatak jutro sam proveo s ostalima. Davali smo izjave policiji i pokušavali zaboraviti događaj iz prošle noći uz gorku šalicu kave. Među nama je vladalo sjeme sumnje koju su posadili sumnja i strah. Bilo je rečeno da je ubojica mogao biti netko od nas, no ja sam znao da nije tako. Jer nije to načinio niti netko od nas niti neko od poremećenih Noćnih ptica. Duh je bio onaj koji je oduzeo živote našim prijateljima, no ona je to učinila zbog očajanja, a ne iz zlobe. Iako se nije tako činilo, znao sam da pokušava privući moju pažnju.

***

Bilo je to dva dana prije no što sam izašao iz svoje sobe u Upton Millu, malenom mlinu iz 17. stoljeća koji je bio pregrađen u motel s krevetima i doručkom i gostionicom. Tih sam nekoliko dana, dok sam zurio u zidine i lomio glavu s događajima prošlih dana, živio na čokoladicama i Virgin-coli. Duša mi je bila ispunjena krivnjom i kajanjem. Osjećao sam kao da na ramenima nosim teret cijelog svijeta. Odlučio sam da je došlo vrijeme jednom za

svagda okončati tu noćnu moru. Sišao sam niz stepenice i prišao Johnu koji se ustao sa barske stolice da me pozdravi.

“Michael, napokon si izašao. Već smo bili prilično zabrinuti”, reče.

“Johne, ako ti nije problem, posudi mi auto.”

“Jesi li siguran da si sposoban za vožnju? Kamo ideš?”

“Idem nazad na mjesto iskopa. Moram nešto učiniti. Pretpostavljam da je policija završila sa njuškanjem unaokolo?”

“Da, završili su s istragom. Idem s tobom. Nema šanse da te pustim samoga tamo.”

John je bio uporan, no ja sam mu dao do znanja da se radi o nečemu što moram sam učiniti. Primio sam ga rukama čvrsto za ramena i pogledao ga duboko u njegove jantarske oči.

“Radi se o nečemu što moram sam učiniti, prijatelju. Zahvaljujem ti na brizi, no sa mnom će sve biti u redu. Zapravo, sada se osjećam bolje nego sam se ikada prije osjećao.”

Pogledao me. Moj ga je pogled sigurno uvjerio budući da je klimnuo glavom i pružio mi ključeve. Odvezao sam se do Fensa, nazad na mjesto gdje su Paul i Ian ubijeni. Bilo je to najudaljenije od svih

mjesta. Samo bi se vrane tamo okupljale. Gakale su poput opsjednutih duhova na večernjem vjetru. Bio sam sam na mjestu, ako se izuzme vrane, a one nisu obraćale pozornost na mene. Sumrak je vrijeme osamljenika.

Popeo sam se na zemljani nasip na onome mjesto na kojem mi se ukazala, na mjesto na kojem su samo nekoliko noći ranije okrutno ubijena dvojica mojih prijatelja. Stajao sam tamo boreći se s osjećajima. Kiša, čija je hladnoća dopirala do kosti, počela je padati. Para iz mojih usta izdigne se u zrak, a moje srce se ponovno steže.

Kleknuo sam pred mjesto na kojem je nađen kostur davno ubijenog djeteta i izrekao molitvu kojim god bogovima koji su slušali.

“Otpusti svoju mržnju! Razveži te lance koji te vežu za ovaj svijet, jer ti ne pripadaš ovdje,” rekao sam uzdrmanog samopouzdanja. “Dođi mi, osjeti bol koji dijelim s tobom, okusi suze koje lijem za tebe.”

Tada se iznenada ispred mene pojavi ista ona utvara koju sam ranije vidio. Bila je to prikaza sjene koja je lebdjela odmah iznad tla. Jedva da sam mogao nazrijeti obrise njezina lica. No, njeni su osjećaji bili tako očiti i tako jaki da sam znao njezinu pravu namjeru.

“Znam tko si,” rekao sam dok je stajala raširenih ruku kao da mi daje dobrodošlicu za povratak kući. “Pozdravljam te, majko. Pozdravljam te na istom ovome mjestu na kojem sam umro prije dvije tisuće godina. Mnogo sam puta otada prošao Kotačem Dharme. Tisuće životnih vjekova izbljedjeli su iz sjećanja, no ipak poznajem tvoj dodir.”

Njezino lice postade jasnije, a tuga, duboka tuga bijaše joj urezana u kutove očiju. Ruka mi se tresla od osjećaja dok sam posezao prema njoj.

“Zašto? Zašto si ubila moje prijatelje?”

Kratko me je pogledala, a zatim položila dlanove na srce kao da se ispričava. Zatvorio sam oči i obrisao suze koje su slobodno tekle niz moje lice.

“Molim te, majko, prijeđi na onu stranu! Vrijeme djelovanja s osvetničkim srcem odavno je prošlo. Ja te volim i želio bih te vidjeti u sljedećem životu, zato te molim da se oslobodiš ovoga svijeta. Nema potrebe da ostaješ ovdje.”

Tada sam izvadio svoj džepni nožić i njime zarezao dlan svoje lijeve ruke i istisnuo krvi na zemlju.

“U ime moje ljubavi i vlastitom krvlju, pitam one koji hoće slušati da joj se smiluju i da joj daju konačni mir.”

Bijesni se ogorčeni vjetar podiže niotkuda i obavi me. Po prvi sam put osjetio potpuni proždirući drhtaj duše. Unutar zavijajućeg vjetra čuo sam šapat koji se dizao na krilima noćnog zraka. Odjekivao je duboko unutar ponora moje duše.

“Hvala.”

Glas je bio nježan, jedva čujan, no čuo se. Opustio sam šaku i čekao da bol odjezdi iz moga sjećanja. Iako čudnovat, bio je to utješan osjećaj, jer mi je dao do znanja da ne sanjam. Ona je otišla. Duh koji je bila moja majka, prije dvije tisuće godina, otišao je. Uspio sam u oslobađanju njezina duha s ovoga svijeta. Bio sam emocionalno iscrpljen. Kad sam sjeo u blato jedva da sam se mogao micati. Počeo sam oplakivati tugu staru stotine životnih vjekova.

Iako je smrt samo prolaz prema novom početku, mnogi ugarci sjećanja na prošle živote još uvijek su duboko unutar naše duše. Dajte si vremena, sjedite na miru i u tami slušajte njihovu jeku.

Iain Darby:

Nositelj

Prijevod: Tatjana Ivegeš-Wilhelm

Naš već stari znanac, Škot Iain Darby (Feinn@aol.com), poslao nam je nekoliko novih priča. Evo jedne koja istina podsjeća na neke tuđe stvari, ali, hej... velikih ideja nema mnogo, ne?

Sjedio je u čekaonici. Sterilnoj bijeloj sobi u prljavom svijetu. Čekajući na red, čekajući da ga inficiraju. Četvero drugih je bilo u sobi. Izbjegavao je njihove poglede, oni su izbjegavali njegove. Srama je bilo dovoljno i bez da ga se poveća dijeljenjem. Uz to, možda će morati ubiti jednog od njih prije kraja dana. Bolje je da ostanu stranci. Svu je pažnju usredotočio na bijeli zid ispred sebe, tražeći nesavršenost za koju je znao da neće biti tamo. I čekao je.

Nikada nije očekivao da će potonuti ovako nisko. Mislio je kako će njegova snaga biti dovoljna da se snađe u svijetu. Ali, *esper* su sve promijenili. Živio je u svijetu kojim je vladala snaga uma, a ne snaga mišića. Duboko u sebi je žudio za jednostavnijim danima, kao da su takvi ikada postojali.

“Nositelj 25, javite se, molim, u sobu za sastanke 4.” Glas recepcionista je bio savršen i melodičan, dopirući iz zvučnika smještenog visoko u kutu sobe, bez traga distorzije. Glave ostalih su se malo podigle dok je ustajao, znak nositelja utisnut i preko obrva, znatizeljni da vide koji od njihovih brojeva je prvi prozvan. Ne gledajući u njih napustio je čekaonicu i polako krenuo kratkim hodnikom do sobe za sastanke broj četiri. Na trenutak je zastao pred vratima, ohrabrujući se da uđe, a zatim, nakon zadnjeg dubokog udaha, bio je unutra.

Sobom je dominirao vid-ekran koji je pokrивao cijelu dužinu suprotnog zida, prikazujući lice prekrasne žene, pet puta veće od stvarnog. Vedro mu se smiješilo. “Dobrodošli, Nositelju 25. Molim ubacite

Vašu identifikacijsku karticu u terminal.”

Samostojeći crni kompjuterski terminal je čekao poput strpljivog psa s njegove lijeve strane. Trenutak kasnije, uređaj je povratio svoj elektronski obrok, a on je spremio karticu u džep. Lice na ekranu mu je upućivalo široki osmeh. “Pet tisuća kredita je dodano na Vaš račun, uz primjenu svih uobičajenih rokova i uvjeta.”

Klimnuo je, iako je znao kako lice nije bilo stvarno. “Razumijem,” rekao je za dobrobit vrpce za koju je znao da snima razgovor.

“Molim, ležite na kauč.”

Učinio je kako mu je rečeno.

“Opustite se i ispraznite um od svih misli.” Svjetla u sobi su se prigušila dok je lik na ekranu lagano blijedio, da bi ga zamijenila scena žitnog polja, s tihim vjetrom koji lagano njiše zlačane stabljike ispod kristalno plavog neba. Kada bi htio, *esper* bi te mogao srediti uvijek, u bilo kojem trenutku nepažnje, ali infekcija je bila lakša kada je um miran, a vrtlog misli minimalan. Ignorirao je scenu na ekranu i zatvorio oči, umirujući se, pokušavajući zaboraviti da za slijedećih par trenutaka i za slijedeća dvadeset i četiri sata njegov život neće biti njegov vlastiti, već će pripadati nekom drugom, nekome tko leži na drugom kauču u drugoj sobi u zgradi.

“Stapanje dovršeno.” Ženski glas mu se oglasio u glavi. Kvragu. Žena. Nije bio razmatrao mogućnost da će to biti žena; trebao se sjetiti da ugovoru doda amandman kojim specificira da će biti domaćin samo muškarcima.

“Kakvo staromodno razmišljanje”, rekao je glas. “Baš me zanima zašto.” Osjetio je kako pretražuje njegova sjećanja. Slika majke mu je ispunila glavu, a zatim Dijana. Prekrasna, omražena Dijana.

“Ah, sad znam”, rekao je glas. I znala je. U jednom ga je trenutku potpuno ogolila. Bila svjesna svega što ga je činilo, svega što je ikada učinio. Mislila su mu bljeskala sjećanja na služenje u kolonijama na udaljenim svjetovima. Brutalna borba prsa u prsa, uništenje pobunjeničkih gradova, egzekucije. Rat. Jedina arena u kojoj je

briljirao. “Bio si dobar izbor”, rekao je glas. “Sumnjam da će moj protivnik biti iste sreće. A sada, nestani.”

Osjetio je kako mu um pada, unatrag i popreko i dolje, sve dublje i dublje, dok nije završio u nekom malom mračnom kutu, samo promatrač, gledajući kroz oči koje više nisu bile njegove.

Njegovo se tijelo ustalo s kauča i okrenulo prema vid-ekranu. “Stapanje dovršeno. Potpuna kontrola uspostavljena. Ugovorno vrijeme počinje sada.” Vlastiti glas mu je zvučao čudno, kao da je tuđ. “I jeste”, rekao je.

On/ona je brzo prešao sobu i izašao kroz druga vrata. U susjednoj sobi je ležala žena, zatvorenih očiju, smirenog lica i blagog disanja. Njeno tijelo će ostati ovdje, pod budnom pažnjom čuvara, sve dok se njen um ne vrati u nj. Bila je sredovječna i ružna, a naborano lice joj je uokvirivala tanka sijeda kosa. Osjetio je kako u njemu raste mržnja, mržnja i odvratnost. “Oh, stvarno”, rekao je glas. On/ona je prišao prema tijelu, te rukama povukao zatvarač na hlačama. Ne, vrisnuo je. Unajmljen sam da ubijam, a ne da budem igračka za zadovoljavanje.

“Biti ćeš što god ja poželim”, rekao je glas. Kroz prozore svojih očiju je vidio kako mu se ruka obavija oko nabreklog penisa, prestravljeno ju je gledao kako se žestoko pomiče po ukrućenom udu, sve dok mlaz sjemena nije štrcnuo po tijelu na kauču.

On/ona je duboko disao. “Vrlo okrepljujuće”, rekao je njegov glas.

U svojoj glavi, počeo je vrištati.

“Kraj komunikacije”, mirno je rekao glas.

I tada je bio sasvim sam. Mislio je na bijeli zid u čekaonici. Savršeni besprije-korni bijeli zid. Misli na bijeli zid, bijeli zid, bijeli zid.

Potpuno nesvjestan nositeljevih misli, on/ona je otišao pronaći protivnika.

Znak nositelja je bio na njegovom čelu i ljudi pored kojih je prolazio prometnim ulicama su ustrašeno odvrćali poglede. On/ona je danas bio iznad svih zakona i

privlačenje pažnje inficiranog nositelja je značilo prizivanje nevolja. Nekoliko prolaznika je potajno napravilo znak roga, kako bi se zaštitili od uroka. Iako su *esper* bili s njima već dvije generacije, manjak razumijevanja njihove prirode i strah koji su širili je natjerao *normove* da spas potraže u praznovjerjima kojima su i njihovi preci bili podložni. Kada su se po prvi put pojavili, ti genetski lupeži koji su se mogli prebacivati u tuđe umove, stvarali su kaos. Ali njihova uspavana tijela su bila ranjiva i bili su uništavani, a kako nikada nisu činili više od pet posto populacije, nisu mogli riskirati čak i tih nekoliko žrtava. Konačno, postignut je sporazum koji je kroz godine postao formaliziran u današnji ugovorni sustav. Tijela su dogovorno preuzimana, životi iznajmljivani na dan, čuvari su pazili na uspavana tijela *espera*. Oni su dobro plaćali, ali krajnje poniženje progonstva unutar vlastitog tijela i gledanja kako se ono rabi i zlorabi je privlačilo samo otpatke društva. Beznadne tipove, ljude poput njega, povratnike iz beskori-snog rata u besadržajnu budućnost, kurve koje nisu vidjeli razliku u načinu na koji se prodaju, narkomane, očajnike i proklete.

Čak i ovom sloju društva je postojala kakva-takva hijerarhija. I on je bio na vrhu. Nanositelj Smrti. *Espera* je smrt fascinirala. Od cijelog čovječanstva, jedino su oni mogli iskusiti smrt više od jednog puta. Priređivali bi borbe između svojih domaćina, uživajući u uzbuđenju lova, eksploziji adrenalina u bici, slatkom veselju straha. Iskusili bi strast pobjede ili užasan neuspjeh smrti; sve za pet tisuća kredita na dan.

Žena ga je odvela u Lučki okrug, područje koje vrvi emigrantima iz udaljenih svjetova, gdje se mogu čuti riječi iz desetak različitih jezika, kako uzvikivane nadglasuju buku pročišćivača okoliša koji iznad njih filtrira i reciklira zrak. Sada je stajao u prepunom baru, a ispred njega se nalazilo nepoznato piće. Dok je on/ona prinosio čašu ustima, nadao se da je njen sadržaj čisto alkoholni. Bijeli zid je nestao i sada je bio suočen sa zidom brige. *Esperi*

su bili u stanju uraditi bilo što. Mogli uraditi bilo što zato što ih jednostavno nije bila briga – a zašto bi i brinuli? Neće njihova tijela biti upropaštena. Nakon što je posljednji put nosio, morao je provesti tri mjeseca u gipsu. To ga je koštalo skoro cijele zarade. Ovaj put se pobrinuo da zdravstveno osiguranje bude uključeno u ugovor.

Do sada je nosio tri puta, kunući se da će svaki put ujedno biti i posljednji, ali je svaki put očajnički trebao još kredita. I ako je naučio i jednu stvar o *esperima*, bilo je to da su bili potpuno ludi. Svaki put kada bi uzeli domaćina, oni ne samo da su preuzimali tijelo, već i svako prljavo malo sjećanje. Bili su opterećeni emocionalnim teretom desetaka života. To ih je činilo ludima.

“Rekao sam ti da se pomakneš, mali čovječe.” Bio je to njegov glas. Tih, prijeteci. On/ona je želio više prostora za šankom, ali jedan gost nije imao namjeru pokoriti se. Daleko do toga da je bio malen; bio je ogroman. Ogroman i pijan i nimalo zastrašen znakom nositelja pred njim. Rabeći vještine svojeg nositelja, njegova/njena ruka je munjevito krenula prema muškarčevoj glavi, dva ukrućena prsta ciljajući u oči. Kako je ovaj instinktivno povukao glavu unatrag, razotkrio je dušnik i njegova/njezina druga ruka ga je podmuklo udarila po njemu. Čovjek se presavio od bola, a on/ona ga je nastavio udarati nogama, tako dugo dok ovaj nije ostao ležati nepomično na podu.

On/ona se nasmiješio i naručio još jedno piće. Tijelo će ostati na podu sve dok nositelj ne ode. Nitko neće pozvati lokalne snage reda. Odavno se odustalo od pokušaja da se ustanovi tko je kriv za takve zločine: domaćin ili infekcija.

Sat kasnije, nalazio se u heroinskom baru. Što zbog droga, a što zbog alkohola, njegovo tijelo neće biti sposobno za borbu, bez obzira tko ga kontrolira. Možda se žena nije namjeravala boriti; možda je tražila iskustvo smrti. Ali bila je govorila o

protivniku. Možda je jednostavno bila glupa. Ako je tako, onda će oboje iskusiti smrt, ali ju on neće preživjeti.

Konačno, on/ona je stajao sam u uličici. “Nastavak komunikacije”, rekao je glas u njegovoj glavi.

Vrtlog droga ga je udario istog trena i misli su mu se izokrenule.

“Dobro, zar ne?” rekla je.

Ugovoren sam kao nanositelj smrti, ljutito je mislio, ti zlorabiš ugovor. Zlorabiš mene.

“O, ne. Samo sam ispunjavala vrijeme, tako da se stvari mogu valjano prirediti. I sada je sve na mjestu.”

U vidno polje mu je ušla osoba. Crna žena, visoka i prekrasna. Dijana.

“Ova te je jednom izdala, sjećaš se? Naravno da se sjećaš. Tada si ju želio ubiti. Sada možeš. Sada i hoćeš.” On/ona je izvuкао dugačak nož iz korica u čizmi.

Ne-e-e-e.

On/ona je krenuo naprijed i Dijanin lik mu je potpuno ispunio vidno polje, s jasno vidljivim znakom nositelja na čelu. On/ona je zarežao i spojili su se u zamućenoj smjesi mesa i čelika.

Probudio se na kauču za oporavak u jednoj od soba za sastanke. Pretražio je svoj umu i nije našao ni traga od žene. Otišla je. Krupne suze su mu se kotrljale niz obraze. Dijana ga je bila izdala i jednom, na trenutak, poželio ju je ubiti. Zato ju je ostavio, njegova ljubav prema njoj je bila veća od mržnje.

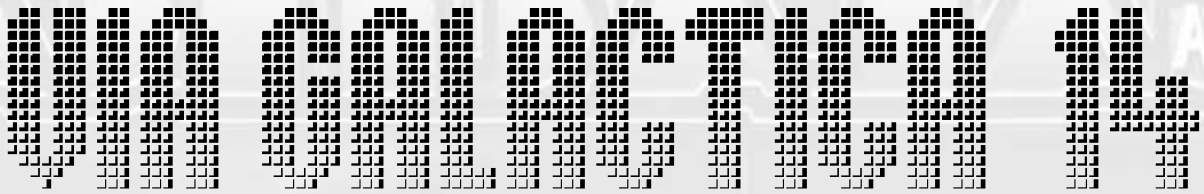
“Ah, kako je to dirljivo.” Glas je bio muški, urban i sofisticiran. I bio je u njegovoj glavi.

Ne, pomislio je, ugovor je ispunjen. *Ispunjen.*

“Ugovor je bio na dvadeset i četiri sata, Nositelju 25. Moja prijateljica mi kaže kako si veoma zahvalan domaćin. Međutim, svega nekoliko sati ostalo na tvom ugovoru, pa moramo požuriti. Posjetiti ćemo tvoju majku. Zar to neće biti zabavno?”

Nositelj 25 počinje vrištati.

“Kraj komunikacije.”

SADRŽAJ

Davor Banović: noSF #14	2
Tatjana Ivegeš-Wilhelm: POUL ANDERSON	3
Žarko Milenić: IZDAVAČKI PODUH VAT	4
Kevin L. Donihe: PREUZIMANJE VELERAČUNALA	6
Shawn James: MAWALLACE	8
Christian Westerlund: JESEN	9
Myth Spinner: KRVNI EKPERIMENT	10
C. C. Parker: CRTE	14
Michael Haulica: NEVERLY HILLS	16
Kenny Love: SPAVATI SE UŽASAVAM	19
Lloyd Michael Lohr: DUH SA STARE RIMSKE CESTE	23
Ian Darby: NOSITELJ	28

Kief